

A la Marie sempre l'havien titllat de "caçatresors" i no perquè n'hagués trobat algun, sinó perquè somniava amb la idea de poder, potser algun dia, trobar-ne un.

Era un diumenge de tardor i estava, com de costum, amb el seu detector de metalls a la platja. Amb els anys, s'havia convertit en una de les seves aficions. Passava les hores desenterrant històries, com ella deia, ja que li agradava pensar en quina hauria estat la vida d'aquell objecte abans d'acabar a les seves mans. Reconeixia que trobava més brossa que objectes, però també sentia que així contribuïa a la cura del planeta. En alguna ocasió li havien demanat la seva col·laboració en excavacions arqueològiques i havia xalat de valent.

Els dies ja començaven a ser més curts i el temps li havia passat sense adonar-se'n. No va ser fins que li va sonar el telèfon mòbil que va veure quina hora era.

- Hola pare, com estàs?
- Marie, carinyo, fa una estona m'han trucat de la residència de l'àvia.

Es va fer un silenci. La Marie es va asseure a la sorra de la platja i va esperar que el seu pare pronunciés les paraules que feia temps temia sentir. L'àvia havia mort aquella tarda mentre feia la migdiada. Una sensació entre nostàlgia i tranquil·litat la va envair.

L'àvia Juliette feia anys que tenia Alzheimer. La Marie havia vist com poc a poc aquesta malaltia l'havia portat mentalment a un lloc llunyà, però l'amor i la pau que irradiava la seva àvia seguien estant intactes. Havia estat una dona alegre, serena. La Marie ja l'havia conegut amb el cabell blanc. Quan era una nena, sempre li demanava que li deixés posar-se les seves ulleres petites i rodones que es tornaven fosques amb la llum del sol.

Cada setmana l'anava a visitar a la residència i hi havia moments en els que, en la quietud de la tarda, la Marie s'asseia al seu costat i li agafava les mans. L'àvia la mirava amb els seus ulls blaus i, tot fent-li un gran somriure, li deia:

- Que bé que hagi vingut, germaneta meva.

Poques vegades la reconeixia i això li trencava el cor. La confonia amb la seva germana, cosa que la Marie no entenia perquè l'àvia Juliette no tenia més germans. Sempre havia volgut saber anècdotes de la família del seu pare, però

quan se li va despertar la curiositat ja va ser tard. A les respostes que li donava l'àvia els hi mancava el sentit i el pare no sabia absolutament res, sempre deia que aquestes coses a casa no es parlaven.

El funeral va ser íntim, però emotiu. Eren una família petita i ben avinguda. Amics i veïns també van voler acomiadar la Juliette, que era una dona molt estimada. Aquella nit van sopar junts el pare, la mare i ella.

- Marie -el pare va interrompre la conversa que tenien-, sé que avui ha estat un dia molt dur per tu, però no vull que marxis sense explicar-te una cosa.
- Clar, digues, et veig amoïnat.
- Recordes la casa de l'àvia? Quants estius hi havies passat, oi?
- I tant, com vols que l'hagi oblidat... Hi penso tant! Si aquelles parets parlessin en podrien explicar de tots colors.
- És teva, Marie, per a tu. Un dels desitjos que l'àvia va tenir en els últims moments de serenitat va ser deixar-te la casa. Volia que tu en fessis d'ella la teva llar.

La Marie va sentir un pessigolleig a l'estómac. Aquella casa... amb la petita biblioteca plena de llibres, el menjador amb la llar de foc encesa a l'hivern, la llum acollidora... Sempre s'havia sentit molt tranquil·la allà, com si el temps es frenés, com si els problemes del món no existissin, i ara hi podria viure.

Al cap dels dies, va agafar el seu Fiat 500 i va decidir que havia arribat el moment de tornar a posar els peus en aquella casa, una casa que portava tancada ben bé 10 anys. La il·lusió i el respecte governaven el seu cor a parts iguals.

Li va costar reconèixer la tanca. Els xiprers, que abans lluien alts i pentinats, ara estaven esfilagarsats i menjats per heures. La porta, tota rovellada, va grinyolar en obrir-la i a la Marie se li van posar els pèls de punta. De cop i volta va trobar a faltar l'àvia i una tímida llàgrima li va caure sobre les claus.

Com havia canviat el jardí des que ella no hi era! Flors de colors adornaven les jardineres que ara estaven plenes de terra seca o amb alguna herba silvestre que havia sobreviscut. Moltes vegades, l'aire acariciava les lavandes i s'hi respirava una olor fresca que ara tampoc hi era. El que seguia intacte era la figuera que hi havia al centre del jardí, una figuera que l'àvia sempre li deia que

havia estat en aquella casa des de feia anys i panys. Tenia una branca que gairebé tocava el terra, on a la Marie li agradava enfil·lar-se des que era ben petita i a la que hi va seguir pujant de més gran per seure-hi una estona a escoltar música i pensar en les seves coses.

Es va fixar que, a l'ombra de la figuera, encara hi havia la cadira on s'asseia l'àvia Juliette mentre la Marie jugava. Moltes vegades, quan l'anava a visitar, la veia allà asseguda, llegint un llibre o escrivint una recepta. Aleshores, la Marie anava corrent cap a ella, li feia una abraçada i li demanava que li expliqués aventures com les que llegia en els seus llibres. L'àvia li parlava dels viatges de Gulliver, del "Todos para uno y uno para todos" dels Tres Mosqueters i de les fantasies de Jules Verne. La Marie parava atenció amb els ulls com a plats i la boca entreoberta.

Ara aquell jardí li semblava estrany, li faltava vida. Portava uns minuts contemplant-lo, pensant en totes les coses viscudes, i va ser aleshores quan va recordar que, quan era petita, va enterrar una capsa de records amb l'àvia. Va anar corrent al cotxe, va obrir el maleter i va agafar la bossa amb el detector de metalls.

Tenia una lleugera idea d'on era, però havien passat molts anys i les perspectives li havien canviat. Va muntar l'aparell, el va encendre i va anar cap a la figuera. No va trigar massa en sentir un "bip bip" que la va sobresaltar: allà estava. Va retirar terra primer amb la pala i després amb les mans. Tot d'una, després de barallar-se amb alguna arrel, els guants li van patinar sobre una superfície llisa. El cor li va fer un tomb. Va acabar de desenterrar-ho i ho va treure. Les mans li tremolaven, era una caixa metàl·lica, però no la recordava així. Després de netejar-la millor amb un raspallet, se la va mirar una bona estona. Hi reconeixia les lletres, era d'una antiga marca de galetes. No va poder esperar i, allà mateix, la va obrir.

La Marie no reconeixia totes les coses que omplien aquella caixa. Amb molt de compte va anar traient tot de flors de colors seques i premsades i les va anar deixant sobre la cadira. Tot seguit, va trobar un bon gruix de cromos de picar. Li van semblar molt antics. Eren cromos d'angelets, gats, cares de persones i flors. La Marie va dibuixar un somriure quan va agafar les dues petites nines de drap

que hi va trobar dins. Definitivament, aquella no era la caixa que ella havia enterrat amb l'àvia, però aleshores de qui era? Les mans li van començar a suar. Al fons de tot semblava que hi havia uns papers plens de pols i marronosos degut al pas del temps però que, per sort, no estaven del tot malmesos. La seva sorpresa va ser quan va veure que un d'ells era una fotografia.

- No pot ser! -Va exclamar, tot portant-se la mà a la boca.

A la fotografia hi havia dues nenes absolutament idèntiques, vestides amb les mateixes robes i assegudes en un pupitre. La Marie reconeixia aquella cara, doncs l'àvia Juliette tenia una foto seva de quan era petita a la lleixa de la llar de foc. Va agafar la fotografia i li va donar la volta, a darrera hi havia dos noms escrits a mà: *Juliette i Marie, 1937*.

El cap li donava voltes. Quan es va refer, va entrar dins de casa. Feia olor d'humitat, tot estava fosc. Va obrir els porticons de les finestres del menjador i es va asseure al sofà, que estava tapat amb un llençol. El sol il·luminava les motes de pols sostingudes a l'aire. Mentre seguia assimilant el que acabava de descobrir, va veure la fotografia de nena de l'àvia, la va anar a buscar i la va treure del marc. Al donar-li la volta va llegir el que s'imaginava: *Marie*.

L'àvia Juliette havia tingut tot aquest temps la foto de la seva germana bessona allà sense saber-ho ningú. Per algun motiu no en va voler parlar mai. Potser no va voler compartir el seu dolor. Potser no volia fer patir als demés tant com havia patit ella. Era només una casualitat que la néta i la germana de l'àvia Juliette es diguessin igual?

Aquella nit li va costar molt dormir a la Marie. La quantitat de preguntes que tenia a la ment era proporcional a les voltes que ja li havia donat al coixí. Tants anys buscant tresors i històries i resultava que la més fascinant la tenia més a prop del que hauria pensat mai. Ara quedaven moltes respostes per buscar però sabia que, amb la seva paciència i perseverança, tard o d'hora les trobaria.